

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 11. OKTOBRA 1940.

ŠTEV. 5.

STRAŽI V VIHARJU

Na težke in krivične obdolžitve v »Straži« od 3. okt. 1940. odgovarjamo danes na kratko.

Iz članka v »Straži« pride čitatelj do prepričanja — in celo zelo izobraženi gospodje so bili žrtev tega utisa — da smo si mi papeževe besede, ki smo jih navedli v »Borcih« dne 26. julija na str. 181., prosto izmislili ali vsaj bistveno potvorili. Za danes pojasnimo najpotrebnejše. Izčrpen odgovor pride drugič, takoj pa ugotavljamo sledeče:

1. Papeževe besede »Pax Romani« glede stanovske preureditve akademskih organizacij, ki smo jih mi v »Borcih« prinesli, so bile v »Slovenec« z dne 8. sept. 1935. resnično natisnjene in sicer točno tako, kot stoje v »Borcih«. Navednice imajo namen, poudariti ravno to, da besede niso naše.

Da si vsakdo lahko ustvari točnejšo sodbo, smo »Slovenec« poročilo z dne 8. sept. 1935. danes v celoti in dobesedno ponatisnili (glej stran 18.), posebej pa še napadeni citat sam z obema malima popravkoma.

2. Zmotili smo se v dveh malenkostnih in čisto nebistvenih točkah:

glede datuma (stati mora 8. septembra in ne 8. decembra) in pa v tem, da smo stavke iz Slovenčevega poročila, ki navajajo papeževe besede, pripisali Garricu in ne Slovenčevemu poročevalcu.

Da pa je bila ta zmota v resnici lahka in pri prvem utisu skoro neizogibna, bo vsak pravičen čitatelj takoj spoznal, če si ogleda ponatis Slovenčevega članka (glej na sledeči strani!).

3. Za besede papeževe izjave se imamo torej zahvaliti ne Robertu Garricu, ampak Slovenčevemu poročevalcu. Poročevalec pa, ki je to poročilo »Slovenec« poslal, je bil, kot smo sedaj dognali, g. dr. Vilko Fajdiga. Verodostojnost naše navedbe torej drži kot prej. Mar si kdo upa reči, da se smemo na g. dr. Vilka Fajdiga manj zanesti kakor pa na Roberta Gar-

rica? Verodostojnost naših navedb torej s to naknadno ugotovitvijo ni niti malo omajana.

4. Mi pa smo tudi ne glede na vse to popolnoma upravičeni, da na pristnosti papeževega naročila vztrajamo. Papež namreč v Qu. anno priporoča zasebno pravne poklicnostanovske organizacije, med katere spadajo tudi akademske. Zato se Pijeve besede o akademskih organizacijah lepo ujemajo z njegovimi naročili v Qu. a. in so le konkretna in izrečno povedana uporaba tam naglašanih velikih načel. Tudi o tem izčrpnije drugič.

5. Funkcionar P. R. g. Rudi Salat, ki sam za stanovsko preuredbo ni bil videti posebno navdušen, je na kongresu »Pax Romane« v Sarnenu leta 1939. takratnemu zastopniku slovenske dijaške KA, g. cand. iur. Sergiju Vilfanu izrečno in jasno povedal, da je papež naročilo o akademski specializaciji dal tudi italijanskim akademikom.

6. »Stvarni dokaz«, ki ga »Straža« podaja h koncu svojega članka in ki sloni na dejstvu, da je »Pax Romana« predlog dr. Marakovića, naj se pri »Pax Romani« ustanovi literarni sekretariat, odklonila, je popolnoma zgrešeno in po logiki predstavlja sofizem (ignoratio elenchi), kajti gre mimo in poleg stvari, za katero gre. V našem vprašanju namreč gre za poklicno-stanovsko specializacijo in preureditev akademskih organizacij, ne pa za kake specializirane sekretariate nekih sicer še tako važnih kulturnih udejstvovanj; gre za organizatorno porazdelitev univerzitetnih slušateljev na podlagi njihove pripadnosti k poedinim fakultetam v ustrezajoča fakultetna društva, ne pa za njih udejstvovanje v enem ali drugem kulturnem delu — pisateljskem ali recimo socialnem ali karitativnem — pri čemer se pripadniki raznih fakultet mešajo.

Izčrpnjša pojasnila in tudi odgovor na težke obdolžitve prinesemo, kot povedano, drugič.

Pax Romana, kongres v Pragi

»Nov človek v novem času«

Praga, 4. septembra.

Kongres Pax Romana se nadaljuje v lepi atmosferi vernosti, delavnosti in prijateljstva, ki raste bolj in bolj med delegati. Priznati je treba, da so ti kongresi zelo važni in resna zadeva in se spleta pripravljati jih s tolikimi žrtvami.

Začel se je tretji dan kongresa s službo božjo, ki jo je v cerkvi sv. Nikolaja opravil duhovni vodja irskih visokošolcev Burke, za svetovni mir. Govoril je ob tej priliki še vodja akademske mladine iz Silla abbé Prévost o motivih, ki nas morajo nagibati, da molimo za mir. Mir je predvsem dar Boga Očeta in Kristusa Odrešenika in sv. maša je prvo in najlepše sredstvo, da si izprosimo miru. Mir je tudi zmaga človeka nad zlimi silami naroda in zato je treba vse dobro združiti za dosego in ohranitev tega miru. Zato morajo katoliški akademiki s svojim življenjem pripravljati dobo miru, ki bo nastopila, kakor hitro bo povsod razširjen duh katoliške ljubezni in edinosti. V ta namen morejo tudi katoliški akademiki zelo mnogo storiti s tem, da se postavijo v boj zoper vse, kar je zlo in širijo vse, kar je dobro, bodisi pri sebi ali pri drugih. Seveda to delo zahteva žrtve, za katere pa naj iščejo moči pri božjih virih.

Ob 10 se je pričelo tretje delovno zborovanje kongresistov in sicer je nastopil težko pričakovani Robert Garric, ustanovitelj in predsednik francoskih Equipes sociales ter predaval o vzgoji, ki jo morejo katoliškemu akademiku dati raznovrstne akademske organizacije. Ta vzgoja se lahko vrši, pravi Garric, v verskem, stanovskem in socialno-karitativnem oziru.

Poudaril je, kako nujno je potrebno, da akademiki danes dvignejo svojo versko kulturo vzporedno z visoko profano kulturo, ki jim jo daje šola. V ta namen se mu zdi nujno potrebno, da črpajo neprestano iz sv. pisma, da v poznanju svoje religije napredujejo od osnovnih pojmov do prave teologije, da poznajo cerkveno zgodovino in študirajo posebne verske probleme, ki so važni za današnjega človeka.

V stanovskem oziru je treba ločiti tehnično stran posameznega stanu in krščanski duh. Prva je za vse enaka, kristjani imajo še posebno dolžnost, da so v njej vedno odlični. Specifičen za nje pa je krščanski duh v posamezni stroki. Vsaka ima nekatere probleme, ki jih je nemogoče rešiti brez krščanstva. Naloga katoliških visokošolcev je, da dopri-

nesejo k tej rešitvi. Zato naj se že v letih študija pripravljajo tako, da vsaki stroki dajo njeno pravo mesto v stvarstvu, jo preštudirajo prav do njenih zadnjih mirnih posledic. — Stanovska misel je, kot sem že omenil, tista, ki bolj in bolj zajema katoliško gibanje in tudi Pax Romano. Zveza ima to smernico od sv. očeta samega, ki ji je naročil lansko leto v Rimu: ne govorimo več o katoliških intelektualcih, ampak o katoliških juristih, katoliških zdravnikih itd. V socialno-karitativnem oziru se za pravo vzgojo akademiku Garricu zdi nujno potrebno, da zapušča od časa do časa svoje osrednje in osebno doživljuje človeško bedo s tem, da se pridruži Vincencijevim konferencam ali drugim socialnim ustanovam in obiskuje predmestje ter podobno. Tej dolžnosti se pač nikdo odtegniti ne more in ne sme.

Garric konča svoje, z odobravanjem često prekinjeno predavanje z izrazi zaupanja v naš čas. Za mlade, pravi, je privilegij, pa tudi težka dolžnost, da sodelujejo pri zgradbi novega sveta. Izkažejo naj se vredne zaupanja.

Po dolgem in praktično važnem referatu se je razvila precej živahna debata, v kateri so poročali zastopniki posameznih narodov o delovanju svojih dijaških federacij.

Popoldne so si kongresisti ogledali mesto v avtobusih in bili nad vse prijazno sprejeti na občini pri županu dr. Baxi. Zvečer so bili še važna posvetovanja duhovnih vodlj dijaštva pod vodstvom abbé Gremanda in dr. Rudolfa. Pax Romana se bolj in bolj zaveda važnosti duhovnikove vloge pri katoliškem dijaškem gibanju in je v ta namen celo leto zbiral tozadevno bogat material, s katerim hoče pomagati duhovnim voditeljem. Na tem kongresu smo ponovno videli, da je za dijaške organizacije ali pokrete absolutno nujno, da imajo svojega duhovnega voditelja.

Danes zjutraj so udeleženci kongresa prisostvovali skupni recitirani sv. maši p. Banhe, duhovnega voditelja čl. katoliškega dijaštva, v krasni in znameniti cerkvi »praškega Jezuščka«. Sv. maša je bila za misljone, posebno pa za pogansko dijaštvo, da tudi tam zakraljuje Kristus.

Dopoldne še zadnji nervozni ogled mesta, ob 2 pa se odpeljemo v Olomuc. Kongres se vrši v najlepšem redu. Le Praga je prelepo mesto, da bi se mogel človek popolnoma posvetiti tihemu in resnemu delu, ki ga kongres zahteva. Pojavil se je še šaljiv predlog, da bi se prihodnji vršil na kakih ladjah...

K misli stanovske reorganizacije katoliških akademskih društev in zvez

„Stanovska misel je, kot sem že omenil tista, ki bolj in bolj zajema katoliško gibanje in tudi Pax Romano. Zveza ima to smernico od sv. očeta samega, ki je naročil lansko leto v Rimu: ne govorimo več o katoliških intelektualcih, ampak o katoliških juristih, katoliških zdravnikih itd.“

Iz poročila o kongresu Pax Romana v Pragi. (Slovenec, 8. sept. 1935.)

Tako je zdaj ta citat — po malenkostnih in nebitvenih popravkih, ker nam »Straža« več kot malenkostnih pomot ni dokazala, — napisan tako, kakor mora biti napisan po resnici in pravici. Primerjaj ta citat z odgovarjajočim odstavkom v zgornjem natančnem ponatisu »Slovenčevega« članka. Glej citat na zadnji strani!

Nekdaj in ... sedaj

»STRAŽA V VIHARJU« je 12. nov. 1936. prinesla v obrambo stanovske preureditve izvrsten članek »Reforma naših društev«. Ker je stvar ravno zadnji čas zopet zelo aktualna, prinašamo točen ponatis najbolj zanimivih odstavkov.

Prav zanimiv je tudi članek: »Komunizem in akademska društva« (»Straža v viharju«, 6. maja 1937). Iz njega ponatiskujemo konec, ki je najbolj aktualen.

Vmesne naslove in podčrtave smo dodali mi.

REFORMA NAŠIH DRUŠTEV

Že v predzadnji številki našega lista smo ugotovili, da društva, ki imajo pretežno družabni značaj, za naš čas ne zadoščajo več. Vsak čas ima svoje težave in svoje naloge. Da tem nalogam zadosti in težave sodobnosti rešuje, si vedno oblikuje svojstvene družabne oblike kot sredstva, s katerimi vse to najlažje dosega.

*

Ne glede na konkretno pravno obliko preureditve naših društev bi radi poudarili nekaj načelnih misli, ki naj bodo osnova pri ustvarjanju novih oblik.

CENTRALNA ORGANIZACIJA

Vse člane enega svetovnega nazora naj družijo enotna organizacija. Njena naloga pa naj ne obstoja samo v tem, da predstavlja članstvo v javnosti in na univerzi, ampak naj goji tudi notranje življenje. Goji naj vse one panoge kulturnega življenja, ki zanimajo posameznika kot človeka, ne pa kot strokovnjaka. Če splošno načelo v nekoliko točkah nekoliko konkretnije označimo, bi spadalo sem n. pr. proučevanje in spoznavanje naroda in njegovih problemov, načelno politična in splošna družboslovna vprašanja, umetnost, svetovnonazorni problemi, aktualnosti itd. Predvsem pa moramo opozoriti na eno, kar zamenjarja šola od ljudske naprej do univerze, pa tudi vsa društva (če izvzamemo izrazito verska, ki pa zajemajo samo manjšino), da je naloga društva skrbeti tudi za vzgojo svojih članov.

KULTURNO STANOVSKA DRUŠTVA

Poleg osrednje organizacije naj si člani ustanove kulturno stanovska društva, ki družijo člane po poklicu, konkretno po fakultetah. Ugotovili smo že, da je ta tip organizacije logična posledica zahteve, naj svoj svetovni nazor uveljavljamo tudi v poklicu. To spoznanje prodira vedno bolj med katoliško mladino, predvsem v zapadnih evropskih deželah, kjer že nove formacije plodno delujejo (n. pr. Paris: Conférences Oliviant za pravnike, posebna društva za medicince, farmacevte itd.) in si ga je osvo-

jila tudi »Pax Romana«. Društva morajo navajati člane na temeljit strokovni študij in jim nuditi možnost, da svoj predmet obdelajo tudi s katoliškega stališča, kjer pride v dotiko bodisi s katoliškim naukom ali z moralo. Sramotna za nas katoličane je ugotovitev, da se učimo in znamo vse minljive teorije posameznih znanstvenikov, da pa v načelih nespremenljivega katoliškega nauka sploh ne poznamo ali pa ga upoštevamo kvečjemu kot teorijo poleg teorij (n. pr. katoliški nauk o človeku, o družbi, načela o vzgoji, stališče o evtanaziji ali splavu, na-

čela o gospodarstvu itd.). Če s ponosom poudarjamo, da smo katoličani, se vsaj mi za katoliški nauk zanimamo in ga študiramo. Ni pa s tem rečeno, da bi kulturno stanovska društva ne smela v svojem okviru obravnavati za svoje članstvo kulturnih vprašanj. Poleg načelnega vidika bi bila nova oblika tudi praktične vrednosti, ker bi se vprašanja in težave, ki se pojavljajo na fakultetah, lahko obravnavala tudi v društvih.

To bi bile po našem mnenju nekatere osnovne misli, ki bi morale priti do izraza pri preureditvi naših društev, ki bo danes ali jutri postala aktualna.

KOMUNIZEM IN AKAD. DRUŠTVA

In katoliška akademska društva? Kdor je pazno sledil njih razvoju zadnjih pet let, je lahko opazil, da preživljajo neko latentno krizo, ki od časa do časa pride tudi vidno do izraza.

UDAR PROTI KOMUNISTOM

Pred petimi leti so pod temi društvi krepko rudarili komunisti. Prišel je močan sunek — bil je znak zdravja mlajše generacije, ki je tiste dni prišla — ki je »nevidne« rudarje pogнал in »rove« zasul.

KRIČEČA POTREBA MOČNE AKADEMSKE SKUPNOSTI

Tudi dogodki na univerzi so naravnost vpili po krepki in načelno jasni katoliški akademski skupnosti. Toda milje se ni dal povsem ozdraviti. Komunizma sicer ni bilo več, toda ostal je nezdrav milje, ki se je zoperstavljal stremljenju po odločnejši liniji društev. Pa tudi to se ni vršilo vselej neposredno, vendar tako, da prava jasnost in odločnost, ki katoliški mladini pristojna, ni mogla dovolj močno priti do izraza, bodisi na univerzi, v javnosti ali pa v domači hiši. Novinci ne dobivajo skoraj nobene katoliške vzgoje, niti čuta za disciplino, niti zavesti, da pripadajo h katoliški akademski skupnosti.

ŠKODLJIVI EGOIZEM POSAMEZNIH DRUŠTEV

Pojavljajo se škodljiva stremljenja po zabljanju Akademsko zveze v korist posameznih društev: vse to ima seveda za posledico stalno slabljenje aktivnosti katoliških akademikov na univerzi. Nekdanje med-

društveno trenje je nadomeščeno z oviranjem razvoja v jasnejšo in odločnejšo smer.

OJACIMO AKADEMSKO ZVEZO

Samo nakazali smo problem, ki je z dneva v dan bolj pereč. Za nas je jasno, da bodo katoliški akademiki — ki jim je v tem pogledu naložena posebna naloga — lahko postavili dobro organiziranemu in neumornemu komunizmu na univerzi protiutež le, ako bodo razumeli, da je treba močno ojačiti skupno organizacijo Akademsko zvezo, ji dati najširše polnomočje ter jo postaviti na trdno osnovo katoliškega radikalizma in organizacijske discipline.

EDINA POT K OZDRAVLJENJU

To je po našem mnenju edina pot k resnemu ozdravljenju krize, ki smo jo zgoraj označili. Če ta misel ne bo našla razumevanja, bo pač treba mladi rod, ki prihaja na univerzo zdrav in pripravljen za borbo, drugače obvarovati pred kugo, ki mlado korajžo in načelnost razkrajajo.

POTREBA ODKRITIE BESEDE

Za vsako ceno pa bo treba priti iz tega nenaravnega položaja, da se komunistična manjšina zaradi svoje aktivnosti in organizacijske discipline za svojo zablodo bolj žrtvuje kot katoliška večina za svojo večno resnico.

Zdi se nam, da je ta odkrita beseda bila potrebna, kajti organizem, ki sproti gnilobe ne izloča in ne stremi k večji popolnosti, je za življenjsko borbo že odmrli.

Lav na otokih

Haraguro stopi v kočo starega Tomaža in ga hoče presenetiti: »Ti si bonec!«

»Jaz sem kristjan, a nisem duhovnik!«

»Pa vendar mora biti tukaj...! Ali poznaš Nakauro-dona, krščanskega bonca?«

»Da!«

»Prav tega iščem!«

»Ni ga tukaj, kakor sem vedno govoril.«

»Potem je bil tukaj ali pa še mora priti. Govori!«

»Šel je že dalje.«

»Pes, to naj ti verjamem!« zavpije Haraguro. Tedaj obide Tomaža srečna misel.

»Sama, če bi bil še tu, potem bi bil njegov čoln še na obali. Po zraku vendar ni mogel priti!«

Trenutno je Haraguro v dvomu, potem reče: »Temu prekletemu boncu je vse mogoče!« Nato odide.

Koreva šimata! Da na to ni mislil! Seveda čoln! Če je res že šel naprej, potem so izgubili en dan.

Tomaž pa se v srcu vesel svoje zvižgače. Morda bodo zdaj odšli in vaščani bodo imeli padre-samo še nekaj dni v vasi.

Vodja roninov gre k obali. Jasno vidi, ker je ravno oseka, v pesku sled širšega čolna, vidi pa tudi, da je pristal v času plime in da je vsaj enkrat voda že zalila sledove.

Haraguro računa. Daleč naprej ne morejo biti. Prišli so predvečernim zvečer ali včeraj. Če so prišli predvečernim, potem so odpluli snoči ob plimi dalje. To se mu ne zdi tako neverjetno. Najbrž je bonec noč izkoristil za vožnjo.

Toda ne more razumeti, da bi bil poldrug dan pred njimi, ker so vendar pluli tako hitro. Če je torej prišel včeraj, potem je včeraj tudi odšel dalje.

»Na vsak način, spet nam je ušel!« se jezi Haraguro sam nase. »In mi gremo za njim! Vem, da je namenjen v Buce!«

Z osornim glasom ukaže: »Pripravite čolne! Čez pol ure moramo dalje!«

Godrnjaje gredo vojaki po ladjice, da jih prepeljejo od brega, poraslega z grmovjem, v vaško pristanišče.

Haraguro ukaže pripeljati kristjana iz Jamagučija. Sedaj je pa le nanoslo, da ga potrebuje.

»Vidiš,« ga nagovori, »da vendar več vem, kot bi si ti mogel misliti. Mar naj ti povem, kje sedaj tiči tvoj bonec? Haha! Zletel je spet tiček in mi ga gremo lovit. Ne glej vendar tako prestrašeno! Nimajo vsi takih ust, ki tako malo povedo, kot tvoja. Odplul je v smeri proti šimonosekiju. V Buce se pelje!«

Lahno se pritisne k ujetniku in nadaljuje: »Ti veš, kje bo pristal. Bil si pri njem v Jamagučiju. Ti dobro veš, ne prikrivaj! Prost si, pustim te tukaj pri ribičih, potem se ti ne bo treba bati svojih nekdanjih bratov. Govori! Svoboden boš!«

Furancisuko molči. Nato glasno in odločno odgovori: »In če bi vedel, ne bi povedal!«

Haragurov obraz se zaradi jeze stemni. Brez moči je proti takim ljudem. Zato da povelje, da ga bičajo, že v naprej prepričan, da ne bo ničesar izvedel, toda kdo ve, morda pa le...?

Vendar tudi v bolečinah ne izda nobene besede.

Haraguro poskusi še pri kristjanih iz vasi. Toda tudi tu ne more nič izvedeti. Ti vedo samo, da je duhovnik odšel. To pa ve tudi sam brez njih.

(Dalje prihodnjic.)

Ko so imeli zastopstvo slovenskih akademikov v Pax Romani in Slavii Catholici v rokah Stražarji, je bil na kongresu Slavie Catholice leta 1937., kolikor je javnosti znano, brez ugovarjanja Stražarjev sprejet sledeč sklep:

„Slavia Catholica“ naj se reorganizira po stanovskem načelu, in sicer akademiki po študijskih strokah, starešine po stanovih. To v interesu poglobitve delovanja.

Iz življenja

Prijatelji SSSR so začeli na debelo operirati s svojimi gesli o slovanstvu Sovjetije, tako, da povprečen meščan danes misli: edina rešitev našega naroda pred narodnimi sovražniki je »slovanska« Sovjetija. Izjave sovjetskega komisarja Molotova, da on ne pozna slovanstva, se sproti pozabljujejo, ker jih rdeča propaganda hitro prevpije.

Zato tudi ni nič čudnega, če se že predrznejšo rdečo bratje hoditi po hišah in pobirati podpise za Sovjetijo. Neki agitator je v enem koncu mesta takole pobiral podpise:

»Če Jugoslavija propade, nam ostane dvojce: ali bomo šli pod Italijo, ali pa pod »bratsko« Rusijo. Pod Italijo ne bomo šli, saj oni nas ne marajo in so fašisti, a »bratje Rusi« že nestrpnost čakajo, da pridejo k nam, (kar mu tudi mi radi verjamemo, toda ne bratje Rusi, ampak židovski boljševiki). In ko je tako breknal na slovanstva čustva, mu je v resnici uspelo, da je pridobil večje število podpisov za društvo »Prijateljev Sovjetske zveze«, zlasti onih, ki radi poudarjajo, da so nacionalni. Vendar je ta mož kmalu doživel neuspeh. Najprej mu je neka gospa pokazala vrata, drugi dan pa so ga tudi oblasti poučile, naj bo lepo miren, dokler naša domovina še tako trdno stoji. Obenem so mu odzvele nabalrno polo in tudi vse podpisnike enako poučile.

Potem pa so naši »hrabri« komunisti poskusili še nekaj: priredili so skioptično predavanje o delavcu in Sovjetski Rusiji. Pa so spet želi neuspeh. Predavanje so oblasti prepovedale, zato so izdali letak prebivalstvu mesta in okolice. Seveda se hudujejo, da ne smejo lagati o položaju delavca v Sovjetski Zvezi. Svoj letak so zaključili s prav zanimivim stavkom: »Zahtevamo svobodo govora in da oblasti zaprejo vse ljudi, ki govorijo laži o »bratski« Rusiji. Mi hočemo enkrat slišati resnico o stanju delavca v tej državi. Kar poročajo naši listi, je navadna laž.«

K temu bi mi pripomnili, da se je želja teh komunistov že davno uresničila. Dolgo dobo že katoliški listi, med njimi naš list v ne majhni meri, prinašajo resnične vesti o življenju v Sovjetiji. Seveda tega naši komunisti nočejo brati, da celo zahtevajo, da se uredniki teh listov zapro, češ da pišejo laži. Toda oblasti in vsi trezni ljudje so drugega mnenja, zato »Prijatelji Sovjetske zveze« pač ne bodo doživeli, da bi se pisala »resnična« poročila o Sovjetiji pod taktirko Kominterne.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).